

[Himmelstrup.]

andet Standpunkt; det kan jo ikke være andet under saadanne Forhold, men i det hele og store tror jeg altsaa, at der er gjort det rette.

Hvad angaar det Forslag, der her foreligger til Behandling, deler det sig naturligt i 2 Dele, Forslaget om Opsigelse af Oslo-Konventionen og Forslagets § 2 og den Bemyndigelse, der herigennem skulde gives Udenrigsministeren til med Tilslutning af det udenrigspolitiske Nævn at opsigte, naar Tiden skønnes dertil at være inde, en eller flere af de bestaaende Handelstraktater.

Oslo-Konventionen blev jo tiltraadt her i den danske Rigsdag i Foraaret 1931, og den blev, som vi ogsaa hørte det i Gaar, tiltraadt med alle Partiers Stemmer, ogsaa med de Konservatives Stemmer. Konventionen er jo meget lidt vidtgaaende. Den indeholder i Virkeligheden slet ikke nogen Binding af Toldsatser; den indeholder kun en Forpligtelse til Varsling og til Forhandling ved Ændring af Toldsatser i opadgaaende Retning, for saa vidt det drejer sig om Beskyttelsessatser, derimod slet ikke til Binding af disse Satser, og tilmed falder alle fiskale Toldsatser, som det er udtrykt i Konventionens Artikel 5, udenfor den Forpligtelse til Varsling og Forhandling, som der er Tale om i de foregaaende Artikler.

Det er altsaa en Konvention af meget lidt vidtgaaende Karakter, og naar man nu fra konservativ Side ønsker den opsagt, spørger man jo om, hvad Begrundelsen herfor kan være. Det ærede Medlem Hr. Drachmann gav i Gaar den Begrundelse, at denne Konvention havde hemmet og kunde i givet Tilfælde komme til at hemme vor Bevægelsesfrihed paa de Omraader, den berører. Jeg maa tilstaa, jeg kan ikke rigtig se det, og ved da heller ikke, om det hidtil er sket, at Konventionen har hemmet Bevægelsesfriheden paa det toldpolitiske Omraade her i Danmark. Det drejer sig jo særlig om Ændring af Beskyttelsessatserne i opadgaaende Retning, og naar jeg ser paa, hvad der i den Henseende er sket, siden denne Konvention blev vedtaget i 1931, finder jeg i det mindste ikke heri nogen Støtte for denne konservative Opfattelse. Baaede ved Loven af 19. Oktober 1931 og ved Loven af 21. Juni 1932, de 2 Dækningslove, som jo ogsaa indeholder Beskyttelsessatser, og som vi i Gaar forlængede for 1 Aar, og først og fremmest ved Ændringen af Toldloven af 15. Oktober 1932 er der jo sket Ændringer i den danske Toldbeskyttelse i opadgaaende Retning for en Række Varer, for Glas, for Skotøj, støbte Jernrør, Silkevarer, for Frugt

og for andet, Ændringer, som ikke er blevet hemmet af de Forpligtelser, som vi har paataget os ved at tiltræde Oslo-Konventionen. Det forekommer derfor ikke mig, at man heri fra konservativ Side kan søge nogen Grund til at ønske denne Konvention opsagt.

Jeg tror altsaa ikke, at Konventionen i den Tid, der er gaaet, har generet os, eller at den har begrænset vor Toldautonomi. Ganske vist kan det ogsaa være rigtigt, som den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti fremhævede, at den maaske ikke har bragt os alle de Fordele, som vi havde ventet og haabet, den Gang vi tiltraadte Konventionen. Men alt i alt maa man dog sige, at den er Udtryk for et Samarbejde, for et Fællesskab mellem Stater, som i det hele og store har samme økonomiske og kulturelle Interesser, og vi i Partiet Venstre anser dette Samarbejde og dette Fællesskab for at være af Værdi. Vi mener derfor heller ikke, at det vil være rigtigt at gaa ind paa det foreliggende Forslags § 1 og bemyndige Udenrigsministeren til at opsigte denne Konvention.

Med Hensyn til Forslagets 2det Afsnit, altsaa Forslagets § 2, er den Tanke, som er udtrykt deri, i Virkeligheden det gamle konservative Krav om at komme ind i en anden og mere aktiv Handelspolitik. Det er et Spørgsmaal, som er rejst fra konservativ Side af skiftende Personer til skiftende Tider lige siden 1922—23. Jeg gør opmærksom paa, at det med særlig Styrke blev rejst i 1927 af den daværende Formand for det konservative Parti, det ærede Medlem Hr. Pürschel, den Gang der blev stillet Krav om, at der skulde foretages en Undersøgelse af hele det handelspolitiske Problem, saaledes som det laa for os her i Danmark, og naar det ærede Medlem Hr. Drachmann i Gaar vilde give det Udseende af, at man fra de andre Partiers Side ikke havde taget tilbørligt Hensyn til de Hensstillinger, som var blevet rettet fra konservativ Side, endog havde gjort dem til Grin og havde behandlet dem med Haan og Spot, saa er dette jo ikke rigtigt. Jeg finder det fuldkommen beføjet, naar den højtærede Udenrigsminister for sit Vedkommende i Gaar afviste denne Paastand, og fra Partiet Vestres Side har det heller ikke været Tilfældet. Da det ærede Medlem Hr. Pürschel i 1927 rejste Kravet om en Undersøgelse af hele dette Forhold, imødekom den da siddende Venstregering jo fuldt og helt dette Krav ved at henvise Spørgsmaalet til Undersøgelse i den da siddende Traktatkommission, som i Løbet af nogle